

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabuen, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

„Mormonismen,” betragtet efter dens Virkninger.

(Fra „Millennial Star“.)

Ligesom Træet hændes paa dets Frugter, saaledes hændes ogsaa enhver Grund-sætning paa den Indflydelse, den udoover, og ethvert System paa dets Virkninger. „Mormonismen” er blevet forklyndt i Verden i de sidste sex og tredive Aar, og omendskjøndt der end ikke har været den forundt nogen gunstig Lejlighed til at udvikle sig, har den dog ved sin iboende Livskraft tillkjæmpet sig Magt og tiltvunget sig Verdens Opmærksomhed, medens dens Virkninger ere tilstrækkelig bekjendte, til at man deraf kan slutte sig til de Nar-sager, som have frembragt dem.

Vi ville først undersøge, hvilke Virkninger „Mormonismen” har frembragt hos dem, som have antaget den. En af de Forhættelser, der gives af dens Forkydere, er, at Enhver, som adlyder dens Forstrifter skal komme til Kundstab om Sandheden. Dette er en Velsignelse, som Nutidens Christine desværre aldeles mangler. De troe, haabe og onse, men komme ikke til nogen bestemt Kundstab med Hensyn til Gud og det Forhold, de staae i til-

ham. Men hvorsomhelst man træffer dem, der have annammet „Mormonismen,” det være sig i England, Frankrig, Schweiz, Tyskland, Skandinavien, Afrika, Øst-indien, Amerika eller paa Øerne i Havet, bevidne de alle, at de vide, at de have annammet Sandheden, at deres Snynder ere blevne dem tilgivne, at de ere antagne af Gud og staae i Samfund med ham. Enhver Twivl er flygtet fra dem, og Troen er blevet til en ufeilbarlig Kundstab.

En anden af „Mormonismens” Virkninger er, at den tilintetgør al Frygt for Døden. Enhver af dens trofaste Tilhængere kan bevidne, at al Rædsel for Døden ganske har forladt dem. Den store Masse iblandt Menneskene plages derimod af en idelig Frygt for, at de engang skulle betræde hiint „ubekjendte Land, hvorfra endnu ingen Reisende er vendt tilbage.” Selv for den Frommeste iblandt dem, som bekjende sig til noget af Christenhedens forskellige Religionspartier, er der noget Skräckindgydende i Døden. Denne Frygt holder hele Verden i Trædom, men „Mør-

monismen" giver Mennesket en sikker Rundstab, befrier det fra enhver Twivl og sætter Sjælen i stand til at nyde „Guds Børns herlige Frihed.“

„Mormonismen“ skaber eller frembringer Tro i Menneskets Sjæl, og denne Tro viser sin Kraft i det praktiske Liv. Naar „Mormonerne“ ere syge, sende de Bud efter nogle af Kirklens Eldste, der salve dem med Olie og lægge deres Hænder paa dem, da de troe paa Herrens Forjættelse, at „Troens Bon skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham.“ Man har Exempler i tusindvis paa, at Troen paa denne Maade har viist sin Kraft; Sygdomme ere flygtede for den, — den Blindes Øine ere blevne opladte, — den Stummes Tunge er blevne løst, den Døves Øren aabnede, — den Lamme har „lobet som en Hjort,“ og Livets Aande er formedelst den blevne fremkaldt, og Døden, Rædselsens Konge, twungen til at opgive sit Bytte og ganske trække sig tilbage. Mangfoldige Tusinder blandt „Mormonerne“ have paa Grund af Guds Forjættelser til dem trodset Farerne paa det trolse Hav, de vilde Sletter og i de høje Bjergerne. Kun Faa af dem vilde have forladt deres Forfædres Hjem, havde det ikke været for deres Tro. Mangfoldige af dem havde en medfødt Frygt for det salte Dyb, indtil „Mormonismen“ formedelst Troen gav dem Kraft til at reise hvorsomhelst og til at gjøre Alt, hvad Gud befalede dem, idet de stoede paa hans Veiledning og Beskyttelse. Formedelst den Tro, som „Mormonismen“ har inspireret dem med, ere Israels Eldste udgangne „uden Pung og Taske“ til Jordens fire Hjørner for at prædike Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og have stuet hen til Gud for at faae deres daglige Underholdning og for at blive dygtiggjorte til at lære fremmede Sprog og til at kunne sætte sig ind i andre Indi-

viders og Folkeslags Skitke og Sædvaner, idet de i deres Birken have udvist en Trofasthed og Udholdenhed, som Verdenshistorien ikke kan opvise Mage til. Hvis Troen paa Guds Forjættelser blev „regnet Abraham til Retfærdighed,“ saa vil ogsaa det Samme ske med de Hellige i denne Uddeling, da de ved deres Tro og Gjerninger have viist, at de i Sandhed ere „Abrahams Barn.“

„Mormonismen“ frembringer ogsaa en uskatteelig Sindssro hos Enhver, som trofast udover dens Forstrifter, medens Millioner blandt den øvrige Deel af Menneskestægten forgjæves søger efter denne dyrebare Skat. Denne Gave er en af dens hyperligste Virkninger. Befriet fra dens Syndebyrde, hævet over enhver Frygt og Twivl til en fuldkommen selvvbevidst Frihed, oplyst formedelst Sandhedens Aand og styrket ved en fast Overbeviisning om at være antagen hos Gud, føler Sjælen en blid og stille Ro, der lig en himmelst Glorie omgiver den, og i dens inderste Dyb giver „den Guds Fred, som overgaaer al Forstand.“

Det endelige Resultat af alle disse „Mormonismens“ forenede Virkninger paa Sjælen er det, som hele Menneskestægten saa inderlig længes efter, nemlig Lyksalighed. Den almindelige Higen og Tragten efter denne er Hovedbevægrunden til enhver Bestræbelse og Anstrengelse. Vi driste os til at sige, at „Mormonerne“ ere de lykkeligste Mennesker paa hele Jordens. Da de ere uden Frygt for Døden, og kda de troe, at denne Tilværelse er af højeste Vigtighed, søger de at nyde Livet idag og frygte ikke for den Dag imorgen. Idet de formedelst „Mormonismen“ forstaae, at Alt i Universet, som er egnet til at forstaffe Glæde, er af Gud bestemt for hans Skabninger, søger de paa en lovlig Maade at sætte sig i Besiddelse af saa Meget deraf, som de behøve, og benytte det uden

at misbruge det. De kunne glæde sig midt under de meest provende Omstændigheder. Medens de blive ilde omtalte, latterliggjorte, forfulgte, udstjældte og berøvede deres retfærdige Rettigheder, nyde de i et rigeligt Maal den Lyksalighed, som deres Hjender forgjæves søge at opnaae. Deres Hafsyns Sorgloshed er saa mærkelig, at de stinhellige Hyltere med lange Ansigter, de „usle Syndere“ af de forskellige Sekter erkære med oploftede Øyne, at „Mormonerne“ „ikke have nogen Religion.“ Lyksalighed sylder deres Hjenter, Glæde staer malet paa deres Ansigter, og deres hele Hafsyn straaler af Fred.

„Mormonismen“ formaaer at forene alle dens Tilhengere paa en Maade, der er ganste forskjellig fra og langt overgaerer alle de frugtesløse Forsøg, som ere blevne gjorte i hvilketsemhilst andet Samfund i Verden. „Mormonernes“ Enighed bliver lagt Mærke til og anerkjendt selv af deres bitterste Hjender, medens den Splid og Uenighed, som hersker i alle andre religiose og politiske Samfund, paa samme Tid indrommes og bakkages. Der er en Aand i „Mormonismen,“ som leder dens Tilhengere til Enighed baade med Hensyn til deres Anstuelser, Tro og Handlemaade. Uanset hvor forskjellige deres forrige Begreber kunne have været, og hvor asvigende deres Meninger, blive de dog, naar de annamme denne Lære, doble til at være eet Legeme, ligesom de Alle „have een Herre, een Tro og een Daab og ere kaldte til eet Haab i deres Kald.“ De ere besjælede af det Ønske at samles fra de forskjellige Lande paa Jorden til eet Sted for der at arbeide i Forening i eet og samme Viemed, nemlig for at opbygge Guds Rige. Den Magt, der sylder af denne Enighed, er saa stor, at alle de Forsøg, som dens Modstandere have gjort for at tilintetgjøre

eller svække den, ere ganste mislykkede, og i Virkeligheden have de derved bidraget til at fremme just det Modsatte af hvad de havde tilsigtet, da deres Bestræbelser netop have bragt „Mormonerne“ til at flynge sig nærmere sammen, og saaledes er deres Enighed bleven end mere befestet. De ere fuldkommen enige i deres Grundsetninger og uadstillelige i deres Virken. Denne Enighed har allerede bragt de Tænkende iblandt Menneskene til at studse, og om ikke ret lang Tid vil den komme til at forbause og forurolige Verden. Det er ingen stridende Partier iblandt dem, hverken i religios eller politisk Henseende. Det er med fuld Frihed, de i deres religiose Conferencer votere for de præsiderende Authoriteter, og med den samme Ret er det, de i deres borgerlige Førsamlinger vælge deres Commune- og Territorial-Embedsmænd samt deres Repræsentanter. „Mormonismen“ bører Spiren til den sande Enighed i dens Grundsetninger, og dens Tilhengere vise Kraften af samme ved deres Gjerninger.

„Mormonismen“ baner Veien for den sande Civilisation. Lægger Mærke til den Sti, hvor den har færdedes, enten det saa har været, naar dens Sendebud af egen fri Villie have begivet sig ud iblandt Nationerne for at bane Veien for den iblandt Nationerne, eller naar den er blevne uddreven fra det menneskelige Samfund, hvorved dens Bei er blven mæret med dens Tilhængeres Blod, — overalt, hvor den enten kun har standset en kort Tid, eller den har valgt et varigt Opholdsted, har man begyndt at udgive Tidskrifter, oprettet Skoler og andre Danselsessanstalter, og alle disse og lignende Foretagender trives og blomstre nu i Ørigenes Dale. Den er en Ven til al sand Kunst og Videnskabelighed, og strider kun mod det, som fordærver og nedværdiger Menneskene.

"Mormonismen" har taget mange Tusinde fattige, men rettsløse Mennesker, som i den yderste Ned have henslæbet deres næsten aldeles værdløse Tilværelse i Armod og Trældom, og sat dem i en fri og uafhængig Stilling, i hvilken de kunne nyde Livets Begejstreligheder — med et bestemt Maal for Dine til at anspore dem til et dygtigt Liv og en fornuftig Virken. Den har omplantet dem fra den gamle Verdens overbefolkede, daarrigt regjerede og lastefulde Lande til den nye Verdens jomfruelige Fordbund, rene Atmosphære og frie Institutioner, og det til en ny Deel af samme, hvor der er Plads nok til at bevæge sig, og hvor den Fordærvelse, som hører til Nutidens Civilisation, ikke finder Noget, hvorved den kan blomstre. Den har givet dem en Aar paa Jordens, en Plet, som de kunne kalde deres egen, og hvilken de kunne testamenteret deres Born, ligesom den har givet dem Ret til at have en Stemme med i Alt, hvad der angaaer deres Fremadstriden og Velvære. Den vil fremdeles fortsætte det paabegyndte Befrielsesverk, og bringe Fryd og Glæde iblandt de nedtrædte Millioner.

"Mormonismen" har løst den store Opgave: "De herstende Under i Samfundslivet," og viist Verden, hvorledes et Samfund kan bestaae og trives i det nittende Aarhundrede uden Kvindens afskyelige Prostitution. Den har praktisk besvaret det vanskelige Spørgsmål om, hvorledes der skal forges for Kvinden, og viist Verden, hvorledes enhver af Evans Døtre skulle kunne faae Lejlighed til at opfylde Maalet for hendes Skabelse og blive en agtværdig Hustru og lykkelig Moder, isfædetfor at føre et kummersfuldt Liv i den eenlige Stand, i hvilken hun ofte enten maa slide og slæbe for et mindre end farveligt Udkomme, eller ogsaa,

hvad der er endnu værre, hengive sig til Redstab for Udfuddet iblandt Mandfolkene for at tilfredsstille disse værre end dyriske Lyster.

"Mormonismen" er blevet plantet paa et Sted, som var opgivet af hele den civiliserede Verden for at tjene til et Opholdssted for Barbarismen, og har i den korte Tid, den har været der, i en forbavsende Grad udviklet de Rigdomskilder, som findes i disse udstrakte Egne, der forhen betragtedes som en gold og værdelos Ørken. Man kan see dens Virkninger i de frugtbare Marker, de indbydende Frugthaver, de smagfulde Boliger, de smukke Forraadshuse, de pragtfulde offentlige Bygninger, Tabernakler og Stolehuse, — i de behagelige styggefulde Træer, de duftende Blomster og de forsristende Vandkilder, ligesom man kan høre dem i Mastinens Larmen, Haandværkerens Banken, i Lovsange og Lyden af musikalske Instrumenter, og det i over hundrede Byer og Stæder, hvor der for nitten Aar siden ikke fandtes en eneste menneselig Bolig, med Undtagelse af nogle usle Hytter, der behovedes af de omstaknende Indianere, og lige saa lidt sit man der Andet at høre, som antydede, at menneskelige Væsener fandtes der, end de røde Mænds strækkelige Hyl, hvilke lode gjennem Luftten og frembragte et cærefrygtvækkende Ekko imellem Bjergene. Man kan endvidere see dens Virkninger i den Orden, Fred, Enighed, Venuelighed, Dyd, Oplysning, Tro og Sjælsstyrke, som lægges for Dagen af dens Tilhængere, der ere de mest lovlydige, gudfrygtige, sandhedskærtige og praktiske Mennesker paa hele Jordens.

Ere ikke de Frugter, som dette Træ, "Mormonismen," har baaret i det korte Tidsrum af sex og tredive Aar, som ere henrullede, siden Sæden først nedlagdes i i Jordens, gode og sunde, og ere de ikke

tilstede i et rigeligt Maal? Og endvidere, skal ikke ethvert Træ hjendes paa dets Frugter?

„Mormoniſmen“ er en Kjerner, som er blevet plantet ved Herrens egen Haand, vandet med Helliges og Propheters Blod, og den trives fortæſſeligt. Den blaaer daglig dybere og dybere Rodder, og dens frødige Grene syde kraftigen frem. Alle Hælvedes heftige Stød kunne ikke bringe den til at visne, og ligesaac lidt kan en

Verden, der synes af Naseri, standse dens Tremadstriden, men medens ethvert Træ, som ikke Faderen har plantet, „ſkal med Nod oprykkes,“ ſkal denne Plante eller Guds Rige udbrede ſig over hele Jorden, udſtrække sine kraftige Stud og afgive en herlig Frugt, indtil alle Jordens Beboere ſtulle finde Ly under dets Skygge og „Himmelens fugle bygge Nede i dets Grene.“

Halvaars-Conference for Jesu Christii Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltføſtad den 6te Octbr. 1866.

Tra („Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 88.)

Mandag den 8de, Eftermiddag Kl. 2.

Sang af Choret fra Ogden, og Bon af Biflop Evans. Sang af Tabernaklets Chor.

Eldste Edward L. Sloan foreslog Kirkens Authoriteter i folgende Orden til at opholdes i de Helliges Bonner, og alle diſe Forſlag bleve vedtagne ved et eenstemmigt Votum, nemlig:

Brigham Young som Præſident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præſident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, ſen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benjion, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præſident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere.

William Eddington, John L. Blythe, John T. Caine, Howard D. Spencer, Claudius B. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas G. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Joseph F. Smith og Peter Nebecker som Medlemmer af Hoiraadet.

John Young, Præſident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præſident for de overste syv Præſidenter for de Halvfjerdſindſtyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Gott som Medlemmer af det overste Præſidentstab for de Halvfjerdſindſtyves Qvorumer.

Edward Hunter, præsiderende Bisshop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Rice hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Peach, Præsident for Dialognernes Qvorum, og Warren Hardie hans Raadgiver.

Brigham Young som Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af de Sidste - Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmænd for de offentlige Arbeider, og John Sharp hans Medhjælper.

William H. Folsom, Kirkens Arkitekt.

Brigham Young, Bestyrer for det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historiestriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Præsident Joseph Young talte paa en faderlig Maade om Nodvendigheden af at leve efter Evangeliet og af at have Guds Land hos os, saa at vi kunne være beredte til at møde kommende Begivenheder. Han hentydede til det Arbeide, som var blevet udført af dem, der i Begyndelsen nedsatte sig i Territoriet, og til den Kjendsgjerning, at alle de Kornvarer, Frugter og andre Produkter, som Jorden her frembringer, ere Virkninger af „Mormonerne“ Arbeitsomhed, og spurgte, hvorfor Nogen skulle ønske at nedhugge Frugtræerne, ødelægge vores Stæder og udrydde

det Folk, ved hvis Arbeide han erholder sit Brod. Han talte om sit første Besøg hos Propheten Joseph, bar Bidnesbyrd om Sandheden og velsignede Alle, som ønsede at gjøre Ret, ligesom han indførpede Godgjørenhed og Venlighed mod alle Mennesker samt indstændigen raabede de Eldste og i Sørdelekhed de Halvfjærds til at være maadeholdne i alle Ting og navnlig ødruelige.

En Sang blev assungen af Eldste Charles C. Goodman.

Eldste Levi W. Hancock bar Bidnesbyrd om Guds Værk og talte om den uindstrækede Tillid, han havde til Kirkens Authoriteter.

Sang af Choret fra Ogden. Derefter blev forstjellige Sange assungne af Eldste John D. F. McAllister, Henry C. Towler og Samuel L. Adams. Tabernaklets Chor sluttede med en Lovsang.

Præsident John Young bar Bidnesbyrd om sin Tro paa Guds Værk og sagde, at hvis Nogen ønsede at vide, hvod der være udrustede af Herren med Magt og Myndighed til at opbygge hans Rige, da var det dem, som var efterstræbte af Modstanderens Redstaber og hadde ried den yderste Forbitrelse for Sandhedens Skyl. Dette havde, saalænge de levede, været Tilsældet med Joseph og Hyrum tilligemed Andre af Præstedømmet, der nu ere gange bag Sløret, og det har ogsaa været Tilsældet med Brødrene Brigham, Heber og Daniel samt med enhver af dem, som hele Tiden har staat dem nærmest, og med enhver af Guds Hellige. Han sagde, at Guds Værk vilde vedvare evindelig og bestandig stride fremad, og tilsidst velsignede han de Hellige i Jesu Navn og i Kraft af sin patriarchaliske Myndighed samt sluttede Forsamlingen. Conferencen adjourneredes indtil den 6te April 1867, Kl. 11 Formiddag.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.“)

De gamle Stene, som for ikke længe siden ere fundne i Amerika, begyndte at vække en særdeles Opsigt iblandt Oldtidsgrandsterne. Den gamle amerikanste Historie synes ligesom at blive fremdraget af Gravens Arkiver, og de Lærde begyndte at spørge; „Hvilket var det Folk, som har dannet de gamle Jordhøje i den nye Verden, og i det gamle hebraiske Sprog stredet Uddrag og Læresætninger fra den hellige Skrift?“ Nephiternes Historie, der er oversat fra Guldpladerne og udgiven i Trykken for henimod syv og tredive Aar siden, svarer, at det var Israeliter, ikke de ti Stammer, men Esterkommere af Joseph og Juda. Nephiterne nedstammede hovedsageligt fra Josephs Son Manasse. Propheten Nephi og hans lille Selstab droge ud af Jerusalem elleve Aar før det babyloniske Fangenstab eller seg hundrede Aar før Christi Fødsel. De sejlede ud fra det sydlige Arabien, over det indiske og det stille Hav, og landede paa Amerikas Vestkyst, ikke langt fra det Sted, hvor Staden Valparaiso i Chili nu ligger. I det første Aar af Fangenstabet forte Herren et andet lidet Selstab under Anførelse af Mulek, en af Bedekæ Sonner, ud af Jerusalem. Mulek nedstammede følgelig fra Judæ gjennem Kong Davids Slægtlinie. Sidstnævnte Selstab landede i Nordamerika i nogen Afstand fra Jordtungen Darien og emigrerede kort efter til de nordlige Dele af Sydamerika, hvor det forblev, indtil Nephiterne opdagede og forenede sig med samme. Denne Forening sandt Sted omtrent fire hundrede Aar efterat Landet først var koloniseret fra Jerusalem. I dette lange Tidstrum havde Mulekiterne udartet meget, og da de ikke havde bragt Afskrifter

af de hellige Optegnelser med sig fra Asien, var deres Sprog blevet saa forværet, at de to Nationer ikke kunde forståae hinanden, men ved det stadige Samqvem med Nephis Folk blevé de efter bragte tilbage paa den rette Vej og tilbørligen oplærte i deres Førsædres Sprog og Religion.

Men naar udsendte Nephiterne deres Kolonier til Nordamerika? Den Nephitiske Historie siger: „Og det stete i det syv og tredive Aar af Dommernes Negjering, (hvilket var det 546de Aar fra den Tid, Nephi forlod Jerusalem, og det fire og halvtredsindstyvende Aar før Christi Fødsel) at et stort Selstab, hvis Antal var fem tusinde og fire hundrede Mand med deres Hustruer og Børn vandrede ud af Barahemlas Land, (den nordlige Deel af Sydamerika) til det Land, som var mod Norden.

„Og det begav sig, at Hagoth, som var en meget kunstfærdig Mand, gik hen og byggede sig et meget stort Skib paa Grandsen af Overslødigedens Land ved Ødelæggelsens Land, og lod det løbe ud i det vestlige Hav ved den smalle Landstrimmel, som fører til det nordlige Land. Og see, der være mange af Nephiterne, der gik ombord deri, og affeilede med mange Fødemidler samt mange Kvinder og Børn, og de syrede mod Norden. Og saaledes endte det syv og tredive Aar. Og i det otte og tredive Aar byggede denne Mand flere Skibe. Og det første Skib kom ogsaa tilbage, og mange flere Mennesker gik ombord deri, og de toge ligeledes mange Fødemidler med og sejlede ud igjen imod det Land mod Norden. Og det stete, lat man aldrig mere hørte Noget til dem. Og vi antage, at

de ere druknede i Havets Dyb. Og det stete, at ogsaa et andet Skib seilede bort, men hvorhen det gik, vide vi ikke. Og det stete, at mange Mennesker droge bort til det Land mod Norden i dette Aar. Og saalunde endte det otte og tredive Aar. Og det stete i det ni og tredive Aar af Dommerernes Regjering, at Shiblon ogsaa døde, og Corianton var i et Skib dragen bort til det Land mod Norden for at bringe Fodemidler over til det Folk, som var draget bort til det Land. Dersor blev det nødvendigt for Shiblon at overgive de hellige Ting for sin Død til Helamans Son, som blev kaldet Helaman efter sin Faders Navn. Nu see, alle de Indgraveringer, der vare i Helamans Besiddelse, blevne strevne og sendte ud iblandt Menneskenes Born overalt i det ganske Land." (Mormons Bog, Side 393.)

"Men det stete, at i det sex og syvende Aar var der megen Strid og Evedragt, under hvilken en Mængde droge ud af Barahemlas Land og begav sig hen til det nordlige Land for at beboe det, og de vandrede meget langt bort, indtil de kom til store Vandsoer og mange Floder, og de udsprede sig over alle Dele af Landet, nemlig i de Dele, der ei vare blevne ødelagte, men uden Skov paa Grund af de mange Indbyggere, som forhen havde besiddet Landet. Men ingen Deel af Landet var øde, uden det var for Skov eller deslige, men paa Grund af det Folks store Ødelæggelse, som tilforn havde beboet Landet, blev det kaldet øde. Og der var ikun lidet Skov i Landet; ikke destomindre blevne de Mennesker, som toge derhen, meget duelige til at forarbeide Cement, hvorfor de byggede Huse af Cement, i hvilke de boede. Og det stete, at de formerede sig, og udsprede sig, og udvandrede fra det sydlige Land til det nordlige Land, og udsprede sig saa me-

get, at de begyndte at bedække hele Jorden fra Havet mod Syden til Havet mod Norden, og fra Havet mod Vesten til Havet mod Østen. Og Folket, som boede i det nordlige Land, boede i Telte og i Huse af Cement; og de lode alle Slags Træer, der fremspirede af Jorden, voxe op, for at de med Tiden kunde faae Sommer til at bygge Huse af, ja deres Stæder, og deres Templer, og deres Synagoger, og deres Helligdomme, og alle Slags Bygninger. Og estersom Sommeret var meget vanstigligt at faae i det nordlige Land, stete det, at de forsendte meget med Skibe, og saaledes hjalp de Folket i det nordlige Land, at de kunde bygge mange Stæder baade af Træ og af Cement. Og det stete, at der vare mange af Ammons Folk, som vare Lamaniter af Fødsel, hvilke ogsaa droge hen til dette Land.

"Og der ere mange Optegnelser strevne om dette Folks Foretagender af Mange af dette Folk, hvilke omhandlede dem noisagtigt og meget vidløftigt; men see, en Hundrededeel af dette Folks Foretagender, ja Beretningen om Lamaniterne og om Nephiterne, og deres Krige, og deres Evigligheder, og deres Splid, og deres Prædiken, og deres Propheter og deres Skibs-fart, og deres Skibsbygning, og Bygningen af deres Templer og Synagoger, og deres Helligdomme, og deres Retfærdighed, og deres Ugudelighed, og deres Mord, og deres Røverier, og deres Plyndringer, og allehaande Bedersyggeligheder og Horeri kunne ei indeholdes i dette Værk; men see, der ere mange Bøger og mange Optegnelser af alle Slags, og de ere fornemmelig, strevne af Nephiterne, og de ere blevne overleverede fra den Enne til den Anden af Nephiterne." (Side 399.)

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi hilse Oprindelsen af et nyt Aar og ønske vore Belyndere og Købere, at samme maa vorde dem til Befsigelse. Ethvert Aar bringer os nærmere til de store Verdensbegirenheder, der ville gaae forud for Indforelsen af Messias retfærdige Rejering eller det saakaldte Millennium. Mange Tusinder have allerede annammet Troen paa det store Sidste-Dages Værk og modtaget et Bidnesbyrd for dem selv, at Tidernes Hyldes store Hunsholdning er blevet oprettet formedelst Propheten Joseph Smith, hvem Herren overdrog Noglerne til samme; og omendskjønt Majoriteten af Menneskeslægten endnu ikke kan forståe og satte denne Kjendsgjerning, er den dog indlysende for Enhver, som med ydmygt Sind har ransaget de hellige Skrifters Indhold, saavel som de Bidnesbyrd, der ere aflagte af de fra Zion udsendte Eldeste. Disse, endskjønt de ere mistkjendte, hadde og bespottede af Mange, udført med Trostab det Hvert, der er dem paalagt, vidende med Visshed, at de ere Herrens Sende-bud til at advare og berede Menneskene for Menneskens Sons Komme. Ved deres usortredne Arbeide forklyndes Rigets Evangelium, Guds Børn indsamles, Zion opbygges og et Folk beredes til at modtage Herren, naar han kommer i sin Herlighed. Nationerne, indbyrdes nenie, svække sig selv; Kjærligheden til Næsten astager; Had, Vedragt og Lyst til Kamp og Blodsudgydelse tiltager; den Mægtigere undertrykker den Svagere, og Regenter, som have de største Armeer og de bedste Krigsvaaben at raade over, troe, at de kunne styrke Verdens Skjæbne og gjøre hvad de finde for godt. Men de glemme, at Herren, den Almægtige, raader over alle Ting, og at han vil styrke Begivenhedernes Gang saaledes, at hans Værk vil fuldbyrdes. Klart har han forudsagt, at hans Rige skalde opreises i de side Dage og underlægge sig alle andre Riger, at Synd og Ugudelighed skalde til sidst vorde affasket og de Onde og Gjenstridige udryddes af Jordens, paadet at Sandhed og Retfærdighed maatte seire, og Menneskene gjenindsættes i Nydelsen af de Rettigheder, der tilkomme dem som skabte i hans Billede. Denne for de Bantree usattelige Gjerning er paabegyndt og strider fremad, trods al Modstand og Modsigelse, ikke formedelst jordiske Vaaben men ved Forkundelsen af den aabenbarede Sandhed, der vinder Indgang hos de Oprigtige. De menneskelige Systemers Uholdbarhed ses af dem, som annamme Sandhedens Aand, og med Glæde arbeide for Opfyldelsen af Herrens Hensigter paa Jordens. For dem er ingen Misie for stor, ingen Byrde for svær; med Billighed gjøre de de Døpoffrelser, der kræves af dem, idet de vide, at dersom de ere trofaste, vil Herren belønne dem efter Fortjeneste. Med opmærksomt Øje følge de Tidens Tegn, lytte til Raad og Veiledning, finde Behag i det Gode, vogte sig for det Onde og aventure med Taalmodighed den Tid, da det skal vorde dem forundt at hjemsamles med Guds Børn for at blive oplært i Alt, hvad der hører Guds Rige til. Tilskynede af Herrens Aand og af Kjærlighed til deres Medmennesker meddele de til Enhver, som vil lytte til dem, de frelsende og saliggjørende Principer, de selv have annammet, og paa denne Maade spredes Sandheden af Guds Sons Evangelium og vil vedblive at spredes indtil Jordens yderste Enden. En seg og tredive-aarig

Erfaring har viist os, at Intet har formaet at standse Guds Væks Fremgang. Det levende Guds Ord er som et stærkt, tveagget Sværd, der gennemtrænger Alt, og Nation efter Nation vil faae Bidnesbyrdet at høre, at de ingen Undskyldning skulle have paa en kommende Dag, da Herren stal gaae irtte med dem, fordi de forkastede Herrrens Ejendomme og deres Bidnesbyrd. Alvorlig og vigtig er den nærværende Tid, Herrens Røst hores ved hans Propheter og Apostler, der nu staar paa Jordens, iførte, som i gamle Dage, med Magten til at binde og løse, til at indlemme Menneskene i Vagt med Gud, til at velsigne de Troende og veilede dem paa Sandhedens og Livets Sti. Lytter I, Jordens Skarer, til Jehovahs egen Røst, lader Eder overbevise og ombende, medens det er Tid, at I kunne undflyve den tilkommende Vrede; thi saa vist som Herren lever, vil hans Ord, tal ved hans Propheters Mund, opfyldes bogstaveligen. Og I Sidste-Dages Hellige, tjener Herren af Eders ganste Hjerte, værer trofaste i alle Ting og opfylder Eders Vagter i det nye Aar, at Herrens Belsignelse maa ledsgage alle Eders lovlige Foretagender.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 92.)

Denne Mindestøtte gjorde altid et behageligt Indtryk paa os, og der var Noget ved den, som i Særdeleshed interesserede os, nemlig Inskriptionerne, der maaske indeholdt det Folks Historie, som havde opreist den, hvorved vi muligvis engang kunde komme til Kundstab om en heden-gangen Slægt, og derved den Hemmelighedsfuldhed, der hviler over Staden, kunde blive afsløret.

I en Afstand af 142 Fod mod Syd-ost er en anden Mindestøtte. Den staar ved Foden af en Muur, som trinvis hæver sig i en Høide af tredive til syvtyve Fod. Den har imidlertid oprindelig været meget højere, men det Øvrige er faldet ned. Forsiden af denne Mindestøtte vender mod Nord; Høiden er elleve Fod og ni Tommer, Breden paa Siderne tre Fod, og Fodstykket er syv Fod i Fjærlant. Foran den i en Afstand af tolv Fod er der et

kolossalt Alter. Det er et godt Stukke Arbeide og har engang været rødmalet, men nu er der imidlertid neppe Spor tilbage af Farven, og næsten hele Overslagden er ødelagt af Tidens Land.

Bagsiden af dette Mindesmærke bestaaer af Tabletter, og paa enhver af disse er der to Figurer, som ere underligt grupperede, slet dannede og nogle af dem have hæslige Hoveder, medens dog andre have et naturligt Uldseende. Smykkerne, Diademerne og Klædedragterne ere interessante, men hvad disse Bæseners Arbeide eller Videlse skal være, er umuligt at finde ud. Denne Statue havde lidt saa meget af Tidens og Lustens Paavirkning, at det ikke altid var let at finde Nede i disse Figurer, og det saa meget mere, som Lyset, der trængte sig frem mellem Grenene paa Træerne, kun sparsomt kastede deis Straaler paa dem.

Den Steenart, som alle disse Sta-
tuer og Altere bestaae af, er blød Sand-
steen fra de forhen omtalte Brud. Ved
disse saae vi mange Steenblokke, som
der tildeels var Flintsteen i her og der,
hvorför de vare blevne kasserede af Arbeiderne,
esterat de vare blevne udbrudte.
Paa Bagsiden af dette Monument havde
der været to saadanne Flinstykker. Mel-
lem den anden og tredie Tablet var Flin-
ten blevne udhuggen, hvorved Billedhug-
gerarbeidet har faaet et støgt Udseende,
men den anden, der er i den næst nederste
Række, er forbleven uberort. Heraf kan
man drage den Slutning, at Billedhug-
geren ingen Redstaber har haft, med
hvilke han kunde bearbeide en saa haard
Steenart, og folgelig maatte Jern være
ubekjendt. Vi havde rimeligvis vore Un-
dersøgelse og Østersørsninger i Sørde-
leshed henvendte paa dette Punkt, men
vi fandt ikke et eneste Stykke, hverken af
Jern eller noget andet Metal, ligesaa lidt
som vi hørte, at Andre, som havde været
der, nogensinde havde fundet noget Saad-
ant. Don Miguel havde en Samling
af Flintestene, dannede som Pilehoveder,
hvilke han troede (og Don Miguel var
ingen Taabe) havde været benyttede som
Redstaber. De vare haarde nok til at
hugge Steen med. De, der vare vante
til at arbeide med et saadant Værktøj,
kunde maastee alene dermed have udhug-
get alle disse Figurer, men selve Flint-
stenene syntes at være bearbeidede ved
Hjælp af Metalredstaber.

I en Afstand af 120 Fod mod Nord
er der et Mindesmærke, men hvilket uhel-
digvis er faldet ned og slaaet istykker.
Med Hensyn til Billedhuggerarbeidets
Skjenhed ligner dette Monument den

halvt begravne Mindestotte, som før er
bleven omtalt, og jeg gientager det, at
med Hensyn til Arbeidets Udførelse kan
det sættes ved Siden af de bedste Levnin-
ger af den øgyptiske Kunst. Den ned-
saldne Deel var fuldkommen fastholdt til
Jorden af Biinranker og Snylteplanter,
og inden man kunde komme til at astegne
den, var det nødvendig at bortstaffe disse
og rive Trevlerne ud af Spræklerne. Mal-
ningen var meget god og har bevaret Ste-
nen, hvilket gør det endnu beklageligere,
at den er i Stykker. Alteret er begravet,
saa at blot Overkanten er synlig. Ved
at staffe Jorden bort, opdagede vi, at den
øverste Deel skal forestille Ryggen af en
Skildpadde.

Bed den næste Udgavning opdagede
vi i en Afstand af tyve Fod fra det sidst
omtalte Mindesmærke de tre Sider af et
andet Oldtidsminde. Dette er tolv Fod
højt og fire Fod bredt paa den ene samt
tre Fod og fire Tommer paa den anden
Side, medens det staarer paa et Fodstykke,
der er syv Fod i Fiirkant, med Forsiden
mod West. Der er ikke noget Alter at see;
sandhylningvis er det nedbrudt og begra-
vet. Ansigtet synes at skulle forestille et
Portrait, rimeligvis af en eller anden for-
gudet Konge eller Helt. Hovedet er pry-
det med Figurer, som meget ligner Ele-
phanten, hvilke Dyr imidlertid ere ganste
ubekjendte i dette Land. Syv Fod derfra
träffer man et Krokodillehoved, men det
synes ikke at høre til ovennævnte Billed-
stotte. Det naaer fire Fod over Jorden,
og findes iblandt de medfølgende Legniner
over de mange Brudstykker imellem
Ruinerne.

(Fortsættes).

Juli 1840.

(Fortsat fra Side 84.)

II

Skal Nauwoe eller Commerce blive det almindelige Indsamlingsted for Mon-
monfolket? Paa hvilket Sted det bliver,
onster jeg at nedsætte mig og vil altid
forblive. Min Attraa efter at være hos
Eder tiltager daglig, og jeg vil strax slutte
mine Forretninger og flytte til Eders lykke-
lige Hjemsted, hvis I troe, det er bedst
at gjøre dette.

Gjennemseer alle mine Breve og
Papirer og striver til mig uden Opsæt-
telse. I vide, at jeg var hos Eder med
mine Følelser under Eders bittre For-
folgelser og tilbød Eder, at I kunne gjøre
Brug af mine militairiske Kundskaber og
min Erfaring. Min Tro er endnu stærk.
Jeg troer, at al Jordens Dommer vil
henvne saavel i Tid som Evighed de For-
urettelser, I have lidt.

O, mine Venner! vedbliver at gaae
fremad, og maatte I have Held med Eder,
og maatte al Naadens Gud frelse Eder
med en evig Frelse.

Eders med Agtelse

J. C. Bennett.

Løverdag den 1ste August. I „The
Times and Seasons“ for denne Maan-
ned findes følgende indryklet:

„En Post fra den hellige Stad —
Gjenopbyggelsen af Salomons Tempel —
Guds Folks Tilbageladelse til Jødeland.

„Med forrige Post fra England have
vi modtaget Afskrift af et særdeles mær-
værdigt Cirkulaire, der er udstedt af de
Jøder, som nu boe i Jerusalem, og er
stretvet til alle Abrahams Efterkommere
indtil Jordens yderste Enden. Det er
stretvet i det rene hebraiske Sprog og led-
saget af en Oversættelse, hvilken vi ved-
sie, da Sagen er af den yderste Bigtig-

hed for dette Lands Indvaanere. Hvis det
er muligt, skulle vi næste Uge udgive et
Dobbeltskrift med den hebraiske Text, men
for Nærværende maae vi lade os noie med
Oversættelsen.“

(Morning Herald.)

„Til vore Brødre, Israeliterne i Europa
og Amerika — de, der saa gavmildt og
velvilligen yde Bidrag i velgjorende Die-
med — og altid ere beredvillige til at
give Verden Beviser paa deres Kjærlighed
til det forjættede Land — til alle Jerusa-
lems Belyndere og til Enhver, som er
en Ven til Zion, (der er os hærmere end
Livet) til dem, som ere villige til at række
den hellige Stad en hjælpsom Haand og
at bidrage med deres Midler til dens
Gjenopbyggelse — til dem, der elste Zion
og ere meddeelagtige i at „ynkes over dens
Stene og beredvillige til at forbarme sig
over dens Stev,“ — til de oplyste og vel-
ærværdige Rabbiner, til deres værdige og
agtede Førsædre, til Israels ødle Hoveds-
mænd og trofaste Ledere, til ethvert Sam-
fund, der er helligt til Herren, og til
ethvert Medlem af samme. Vi ønske Eder
Alle Sundhed, Liv og Held. Maa Her-
ren udstrække sin beskyttende Haand over
Eder; maae I nyde en overvættet Glæde
og maae I med Eders egne Vine see
den Dag, da Herren gjenopbygger Zion.
Maa hans naadige Billie see. Amen.

„Det er en kjendsgjerning, som er
vel bekjendt for India og Israel, at de
tydste Jøder i denne hellige Stad bleve
for henimod et Aarhundrede siden med
Magt berovede deres Hjem og Arv, da
den Herlighed, som tilhører Zions Datter,
for Nærværende er borte. Skæckeligt og
smertefuldt var det Aag, med hvilket Lan-
dets Despoter undertrykte dem. Tyranni

og grusom Medsart nedboiede dem og nødte dem til at overgive deres Boliger og forlade deres Hjem for at sege Frelse ved Flugten. Saaledes forblev den Borg, som de havde arvet af deres Forfædre, forladt og øde, indtil Fremmede bemægtigede sig den og toge den i Besiddelse. De hellige Bygninger, den indeholdt, nemlig Synagogen og Heilstenen, blev nedrevne af dem, vor hele Ciendom ganske ruineret og Alt, hvad der med Kette tilhørte os, ødelagt lige for vore Dine. Da vilde vore Sjæle ikke lade sig troste, thi hvo kunde vel holde det ud at være Bidne til det Onde, der udevedes mod vort Folk!

„Lig et lidet Lysglint, der straaler ud fra en Gnist, fattede vi Mod og vendte tilbage igjen og segte at faae et fast Høfæste paa det hellige Bjerg. Men vi kunde ikke faae nogen Hvide for vore trætte Fodder eller finde noget indviet Sted, hvor vi kunde forrette vor Bon og modtage Undervisning. Det er med dyb Smerte, vi see, hvorledes enhver Nation og ethvert Tungemaal, endog fra de fjerneste Øer i Havet, her ere i Besiddelse af Bygninger, der ere beskyttede ved Mure, Porte og Terngittere, medens Herrens Folk bliver af rovbegjærlige Barbarer med Magt ud-drevet fra dets retmæssige Aar, hvortil ovenhøjbet kommer, at vi ere Gjenstand for den laveste Bagvadskelse, den dybeste Foragt og den forsmædeligste Nedvær-digelse.

„Folkets Skrig steg op til Herren, som boer i Zion. Han stude ned til det i sin Barmhjertighed og betragtede dets Lidelser og Undertrykelse, og ikke saasnart havde Egyptens Beherster, der er en Regent, som haandhæver Retfærdighed i sine Stater, ogsaa overtaget Regjeringen over det hellige Land, førend der udkom et Re-skript, hvorved Joderne til fuld Handle-srihed med Hensyn til Gjenopbyggelsen af

deres Synagoger og Skolehuse. Herren exindrede os i sin Barmhjertighed, og vi kom atten i Besiddelse af vore Forfædres Aar og den omtalte Borg, hvis Ruiner til R. Jehudahs salig Shukommelse kaldes efter hans Navn.

„Takket være Herren, vore Forfædres Gud, som lod den Tanke opståae hos Egyptens Hersler, at vi atten skulle sættes i Besiddelse af vore Forfædres Ciendom. Vi opsatte heller ikke Tiden, men bestræbte os for at gjenopbygge Jerusalem.

„Vi indhegnede Stedet og opsamlede dets Stene, og det hellige Foretagende lykkedes under vore Hænder, saa at vi have faaet Skolebygningen færdig, og stor er Husets Herlighed. Ligeledes have vi opstillet Huse for dem, som give Undervisning i Loven, og et Herbergehuus, hvor vi kunne modtage og beværte de Fremmede, der besøge den hellige Stad ved de forskjellige Hoitidsfester. Og tilsidst paa „Rosh Hodesh Shebath“ satte vi med frydfulde Hjerter en Sepher Torah i Medrash, hvilken vi indviede under Navn af „Menahem Zion,“ thi det har behaget Herren at troste sit Folk.

„Men omenstjondt vi saaledes formedest Forsynets Belsignelser have gjen-vundet en Deel af de Belsignelser, som vare os testamenteerde af vore fromme Forfædre, saa ere vore Hjerter dog endnu bedrøvede og vore Dine fordunklede, naar vi betragte Herrens Helligdom, Synagogen, der endnu ligger i Ruiner, og det staar ikke i vor (den tydste Menigheds) Magt at gjenopbygge den, thi de Fattiges Antal, som staar i Trang for Brød, er desværre stort, og ved Opbyg-gelsen af Medrash have vi desuden paa-draged os en stor Gjeld, som hviler truigt paa os.

„Aarsagen til vor Kummer er saaledes stedse for vore Dine; Ruinerne af

Synagogen ere nemlig ophobede midt i Staden, medens frodigt Ukrudt spreder sig ud over den indviede Plet. Dersør anseer vi det for vor Pligt at sende et Budstab til vore Brødre, Israels Born, som ere adspredte og i Landsflygtighed, for at gjøre

den bekjendte med „Herrens Frelse i Landet,” saa at de kunne forbarme sig over Zion, thi det er Lid at vise Barmhjertighed mod samme.

(Fortsættelse.)

Correspondance.

Amerika.

Store Saltfæstad, den 29de October 1866.

Præsident Orson Pratt, sen.

Kjære Broder. Brigham jun. ankom hertil i Selstab med Broder A. K. Thurber torsdag Middag den 25de ds. Deres Helsbred var god, og de vare ved godt Mod, ligesom det er en Selvfølge, at de vare inderlig glade ved at samles med deres Venner hjemme. Igaar havde vi den Fornsielse at høre Brigham tale i Tabernaklet, idet han afgav Beretning om sin Mission og om Guds Værk i Adspredelsen, medens han tilsidst udtalte sine egne Tølelser. Næsten alle de Missionairer, som ere komme tilbage i dette Æfteraar have holdt Taler, og det har været særdeles interessant at høre Beretningerne om deres Reiser og Virksomhed.

Vinteren er begyndt temmelig tidlig iaa men efter de første Storme have vi atter faaet smukt Veir, saa at vi nu have et meget behageligt Æfteraar. Morgen begiver Militisen i dette Distrikt sig over paa den anden Side af Jordan, hvor den skal ligge i Leir for at foretage tre Dages Baabenovelser.

Vi agte ikke at sende Besordringer til næste Aar for at hente de Fattige. Man driver stærkt paa med Arbeidet paa Jernbanen fra Østen, og hvis der ikke kommer nogen Forhindring, vil Reisen med Vognen i 1868 kun blive Halvdelen

af den Veilængde, som de nu have at tilbagelægge. Dette vil give de Hellige et Aar at berede sig til deres Emigration. De, som selv have Midler til at høbe deres egen Besordring over Sletterne, kunne emigrere som sædvanlig, men Ingen kan vente eller regne paa Hjælp herfra i 1867. De Hellige kunne ogsaa emigrere til Staterne og søge Arbeide der og berede sig til at gaae heelt op til det paa-sølgende Aar, om det skulle ansees for Viisdom, og om Omstændighederne skulle tillade det.

Alle Emigrations-Compagnier ere komne ind og have alle i Almindelighed nydt god Helsbred, med Undtagelse af det sidste Compagni, som havde betydelig Syndom iblandt sig paa Reisen mellem New York og Wyoming og for en Del paa Sletterne, men for Øvrigt føle vi, at vore Emigranter have været storligen velsignede og have haft Lykke med sig iaa. Naar vi overveie den Beskyttelse, som vort Folk har nydt under deres Reise tilsoes og tillands og paa Floderne, er det i Sandhed mærkværdigt. Herren har synlig opfyldt sine Løfter, og om Folket vil aabne sine Øine, kunne de tydeligen forstaae, at en højere Magt end Menneskenes har bevaret dem under alle Omstæn-

digheder. Medens Borgerkrigen rasede mellem Norden og Syden, syntes det mange Gange, som om det neppe vilde være muligt for vort Folk at undgaae de Farer, der truede dem paa Hav og paa Land. Rebellenes Kaperskibe krydsede næsten uhindrede paa Havet og erobrede Unionens Skibe efter Behag. Alligevel passerede vort Folk ustadt igjennem disse Farer formedelst vor almægtige Faders beskyttende Varetægt. Naar det store Værk

er blevet fuldendt og Seieren vundet, vil Mennesket vorde nødt til at give Herren Priis og Ære for alt det, som er blevet. udført.

Med Hilsen til Dem selv, John W., Br. Franklin og alle de andre Eldste, og bedende Herren at velsigne Dem i alt Deres Arbeide og give Dem saavelsom de øvrige Brodre stor Fremgang, forbliver jeg Deres Broder,

Brighani Young.

Blandingter.

To interessante videnstabelige Nyheder ere blevne omhandlede i det franske Videnskabernes Akademies sidste Møde. Den ene Nyhed meddelettes af Marschal Baillant og angik en i Sandhed vidunderlig Meteorsteen, der veier 870 Kilogrammer (1740 danske Pund), og som er funden i det nordlige Mexico af en fransk Oberst og sendt til Frankrig af Marschal Bazaine. Denne Steen, der, som man pleier at sige, er falden ned fra Himmelnen, vil blive anbragt i det naturhistoriske Museum i Paris, men vil forinden være at see paa Udstillingen næste Aar imellem de videnstabelige Curiositeter, som der ville blive samlede. Den anden Nyhed meddelettes af Le Verrier og var ankommen til Paris ved Hjælp af den elektriske Telegraph. Den 4de dennes er der nemlig af Observatorerne i Marseille blevet opdaget en ny Planet. Den antages at være af elsevte Størrelse, bliver den een og halvsemifindstyrende i Rækken og vil uden Tvivl snart blive døbt.

Som et enestaaende Eksempel paa nordamerikaniske Byers hurtige Fremvægt og Udvikling stildrer en Correspondent til Times Staden Chicago ved den vestlige Bred af Michiganssen, som er 400 engelske Mile lang og mere ligner et Hav end en Indsø. Endnu for 30 Aar siden var Chicago en fremstådt, eensom Coloni midt iblandt Indianere, hvor en Haandfuld europæiske Eventyrere drev en usikker Pelshandel. I 1840 talte Byen 4,850 Indianere; nu er Chicago en Stad paa 200,000 Indv., og paa Beien til ikke blot at blive Unionens største, men tillige dens smukkeste By. I Aaret 1865 blev der opført ikke farre end 8,000 nye Huse, deriblandt mange paladsagtige Bygninger, som neppe finde deres Mage i Londons Westend.

Den ældste Kvinde i de nordamerikaniske Fristater er Fru Porch, som boer i Bjergegnene i det østlige Tennessee. Denne værdige Dame har nylig fyldt sit hundrede og eet og tyvende Aar. Hun er endnu temmelig virksom og i Besiddelse af alle sine Landsevner, hedder det i Courier des Etats-Unis.

Statistisk Rapport

over

Tesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
For Året 1866.

Conferencer.	Grene	Døverprester	Ælfde Højsfjelds	Ældster	Praester	Qædere	Diakoner	Redeminner	Debtie	Udelulte	Gmigerede	Døde	Σ etatium
Danmark.													
Kjøbenhavn . . .	7	1	3	75	32	17	23	883	258	108	172	18	1034
Nalborg . . .	4	1	1	39	8	10	4	223	94	41	94	12	286
Bensysjel . . .	4		1	48	8	10	4	368	66	94	83	3	439
Fredericia . . .	5		1	16	6	8		207	64	34	16	2	238
Aarhuis . . .	4		1	17	20	15	5	208	105	44	71	2	266
Dernes . . .	6		3	31	10	14	7	235	105	27	85	6	300
	30	2	10	226	84	74	43	2124	692	348	521	43	2563
Norge.													
Christiania . . .	15		3	74	28	40	11	692	187	67	100	9	848
Sverrig.													
Skaane . . .	18		1	49	34	33	13	461	139	97	118	8	591
Stockholm . . .	7			34	13	13	3	277	74	42	16	2	340
Gotheborg . . .	7		1	23	8	15	10	189	72	19	38	4	246
Norrkoping . . .	6		1	34	13	23	7	293	105	35	38	8	371
	38		3	140	68	84	33	1220	390	193	210	22	1548
Summa . . .	83	2	16	440	180	198	87	4036	1269	608	831	74	4959

In d h o l d.

Side.	Side.
Mormonismens Virkninger	97.
Halvaars-Conferencen i Store Saltse-	Stephens og Cathernwoods Rejser
stad (fortsat)	(fortsat)
Hellige Skrifter paa Metalplader . .	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . .
Redaktionens Bemærkninger	Correspondance
	106. 108. 110. 111. 112.
	Blandinger
	Statistisk Rapport

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.